

Ο Κύριος εγγύς

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Η προσδοκία της συνάντησης με το Θεό απασχόλησε και απασχολεί κάθε άνθρωπο που ζητά απάντηση στα υπαρξιακά του προβλήματα. Όσοι πιστεύουν στο Θεό μετατρέπουν τον πόθο τους για να κοινωνήσουν μαζί Του σε βεβαιότητα ότι δεν θα αργήσει εκείνη η ώρα και η στιγμή. Όσοι εντρυφούν στη θρησκευτική παράδοση αναζητούν στην προσευχή τα σημεία της επικοινωνίας με το Θεό, στις τελετές και τα μυστήρια της εκάστοτε πίστης την κάθοδο του Θεού και την είσοδο στη ζωή τους. Όσοι βλέπουν την σχέση με το Θεό σε πρακτικό επίπεδο, αγωνίζονται να τηρήσουν τις όποιες εντολές Εκείνος απευθύνει δια της θρησκείας σε όσους Τον επιζητούν, ώστε να δικαιούνται την συνάντηση. Όλα αυτά υπό τις προϋποθέσεις ότι ο Θεός υπάρχει και δεν είναι κατασκεύασμα του ανθρώπου και ότι ο Θεός δίνει απάντηση στο γεγονός του θανάτου.

Η Εκκλησία μας πιστεύει σε έναν Θεό ο Οποίος δεν είναι νοητικό κατασκεύασμα, ούτε περιμένει τον θάνατο για να συναντήσει τον άνθρωπο. Πιστεύει σε έναν Θεό ο οποίος αποκάλυψε τον εαυτό Του τόσο στην Παλαιά Διαθήκη σε κάποια πρόσωπα

και σε έναν λαό, τον ιουδαϊκό, όσο και στην Καινή Διαθήκη, σε έναν Θεό ο Οποίος έγινε άνθρωπος και την ίδια στιγμή έδωσε στους ανθρώπους την δυνατότητα να Τον συναντήσουν όχι περιμένοντας από αυτούς να έρθουν σε Εκείνον, αλλά εισερχόμενος ο ίδιος στις ζωές τους. Δεν περίμενε από τους ανθρώπους να του ζητήσουν την απάντηση στο ερώτημα του θανάτου, αλλά την έδωσε ο ίδιος με την Ανάσταση. Δεν περίμενε από τους ανθρώπους να Τον αγαπήσουν, αλλά πρώτα αγάπησε ο ίδιος τους ανθρώπους και έφθασε μέχρι σταυρού και ταφής αυτή την αγάπη, δείχνοντας την θυσία και την διακονία που η αγάπη φέρει. Δεν περίμενε από τους ανθρώπους να απαλλαγούν από τις αμαρτίες τους και να τηρήσουν τις εντολές Του για να τους φανερωθεί, αλλά επέλεξε να δείξει ότι το βαθύτερο νόημα των εντολών είναι η υπακοή στο θέλημα του Πατρός, η οποία φθάνει μέχρι θανάτου.

Γι' αυτό και όσοι πιστεύουμε στον Κύριό μας Ιησού Χριστό δικαιούμαστε να αναφωνούμε «ο Κύριος εγγύς» (Φιλιπ. 4, 4). Και δεν είναι εγγύς μόνο με την εσχατολογική διάσταση της φράσης, ότι δηλαδή πλησιάζει η στιγμή κατά την οποία ο κόσμος θα γίνει καινός, καινούργιος χάρις στην Ανάσταση των πάντων και την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Η εγγύτητα έχει να κάνει με την συνάντηση την οποία ο Χριστός μας προσφέρει κάθε στιγμή. Είναι δίπλα μας, είναι κοντά μας, μέσα από την πίστη. Μέσα από την μετοχή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας και τη ζωή στο σώμα του Χριστού. Είναι εγγύς μας όχι χρονικά μόνο, καθώς με την έξοδό μας από αυτόν τον κόσμο, όποτε και να γίνει αυτή, θα Τον συναντήσουμε αιωνίως εφόσον πιστεύουμε και αγαπούμε και τον ίδιο και την εικόνα Του που είναι ο κάθε άνθρωπος. Είναι εγγύς και καρδιακά, βιωματικά, διότι όποιος πιστεύει γνωρίζει και βιώνει την υπέρβαση της μοναξιάς του. Έχει ως παράκληση την παρουσία του Χριστού, ο Οποίος καθιστά εφικτή την κοινωνία μαζί μας, γιατί εμείς Τον αφήνουμε να εισέλθει στις καρδιές μας.

Ζούμε σε μία εποχή απουσίας της εγγύτητας, τόσο στις ανθρώπινες σχέσεις, όσο και στη σχέση του ανθρώπου με το Θεό. Υποκαταστήσαμε την αγάπη με τα υλικά αγαθά. Υποκαθιστούμε την κοινωνία με τον συνάνθρωπο με το μίσος, την κατάκριση, το εγωκεντρικό θέλημα, την χρήση των άλλων προς δική μας ικανοποίηση και εκπλήρωση των επιθυμιών μας. Και την ίδια στιγμή απαιτούμε από τον Θεό την εγγύτητα της ικανοποίησης του συμφέροντος και των όποιων αιτημάτων μας και στη συνέχεια το δικαίωμα της ελευθερίας. Ζητούμε την ανάστασή μας χωρίς να αίρουμε τον σταυρό Του και αφήνοντάς Τον μόνο στην πορεία προς τον Γολγοθά. Η όποια εγγύτητα έχει να κάνει με την απαίτηση απόδειξης της ύπαρξης του Θεού και την αναστολή του θανάτου για εμάς, και την ευκολία με την οποία παραβαίνουμε τις εντολές Του, όχι γιατί είναι δύσκολο να τηρηθούν, αλλά γιατί η αγάπη μας δεν είναι ισχυρή. Λειτουργούμε στην λογική της

μεταβολής των συναισθημάτων μας, όπως εκείνος ο λαός των Ιεροσολύμων, ο οποίος την ημέρα της Εισόδου του Χριστού Τον αποθέωνε κρατώντας Βάϊα και σε λίγες ημέρες αναφωνούσε «άρον, άρον, σταύρωσαν αυτόν». Αφήνουμε τελικά την αμαρτία να κυριαρχεί εις βάρος της αγάπης και της αλήθειας στη ζωή μας, χωρίς να αισθανόμαστε ποια είναι η αιτία της παγίδευσής μας.

Ο Χριστός εισέρχεται στην αγία Πόλη, έχοντας αναστήσει τον Λάζαρο. Έδωσε την απάντηση στο Ποιος είναι ο Θεός και αν υπάρχει και πώς μπορεί να λυθεί το πρόβλημα του θανάτου. Και μας καλεί, με την βοήθεια των λόγων του αποστόλου, να τηρήσουμε «ό,τι είναι αληθινό, σεμνό, δίκαιο, καθαρό, αξιαγάπητο, καλόφημο, ό,τι έχει σχέσει με τη αρετή και είναι άξιο επαίνου» (Φιλιπ. 4, 8). Και την ίδια στιγμή να είναι η καλοσύνη ο τρόπος με τον οποίο και συμπεριφερόμαστε και σκεπτόμαστε. Για να γίνει η είσοδος του Κυρίου μόνιμη κατάσταση στις καρδιές μας. Θέλει κόπο αυτός ο δρόμος. Ωστόσο είναι αυτός που καθιστά την ζωή νοηματοδοτημένη. Χρειαζόμαστε πλέον μια τέτοια ζωή.

Πρωτ. Θεμιστοκλή Μουρτζανού

Πηγή: synodoiporia.blogspot.gr